

грыжа, азъ щѣ одобря сичко, що ще ми искате за него. — Желая рече царицата, секога да напръдва въ сичко, що то бы работилъ; туй ще ѣ сръдство за да го направи честитъ. — Лъжете ся, рече вълшебницата; за това, азъ му дарувамъ тази дарбѣ само до дваесетъ и петѣтъ му годинѣ.“ Задохъ двата малкы принцове; но отъ третія день, доилкята на по-голѣмыя принцъ ся разтрѣсе; дадохъ му другѣ, но и тя падна, та си строши кракъ; и пощо ся разчу, че принцътъ докарваше злочестіи на доилкытъ си, никой нерачеше вече да го дой и да му ся приближва. Туй горко дѣтенце гладуваше, плачеше, а никой ся за него несмилваше. Една едра селянка, майка на много дѣца, която ся едва прѣхранваше, каза че ще го глѣда, ако быхъ ѣ дали едно голѣмо количество пары; царътъ и царица та ѣ дадохъ туй, що искаше, и ѣ казахъ да го отнесе въ селото си. Вторыйтъ принцъ, когото бѣхъ наимѣнувала Срѣтко, напротивъ отиваше се на добро, родителитъ му го много обыхахъ и мыслехъ само за по-старыя. Лошата жена, на която го бѣхъ дали, като токо стигна у дома си разви му хубавытъ пелены и повоя, съ когото бѣше оповитъ, и пови едного отъ сыноветъ си, който бѣше вѣрстникъ на Злоческа; и като пови горкыя принцъ въ едиѣ лошѣ женскѣ дрѣхѣ, отнесе го въ едиѣ горѣ, дѣто имаше дивы звѣрове, и го турна въ едиѣ дупкѣ, въ която имаше три малкы льове (арсланчета), за да го изядѣтъ. Но майката на тѣзи льове не му стори нищо зло, а напротивъ, даде му сиса отъ неѣ, което го направи толко силенъ, што на края на шесть тѣхъ мѣсецы почна самичѣкъ да търча. Между туй сынътъ на доилкытъ, който бѣше миналъ на принцово мѣсто, умрѣ, а царътъ и цари-